

"משם" לכאן

דגים של געגוע

מתוך: מפריח היונים, מאת אלי עמיר (1992)

"פֶּאָבָא, אני רעב", ילל מושי.

עאבד הכניס אותנו למסעדה - חדר לא גדול, שלושה שולחנות וכסאות מתקפלים. על הקיר העירום היה תלוי תצלום אחד בצבע חום. אבא הצדיע לתמונה וליטף את מסגרת הזכוכית: "ילדים, תסתכלו, זה דוד בן גוריון. מלך ישראל!"

"גם פה יש מלכים?" שאל מושי.

"יאללה, יא וְלֵאד, מה תאכלו?"

"פֶּאָבָא, פֶּאָבָא", אמרנו פה אחד.

"עשרה פֶּאָבָא", אמר אבא למלצרית. היא חייכה והניעה את ראשה מצד לצד. "כבש", אמר אבא בעברית.

עאבד והמלצרית החליפו חיוכים. "אין פה בשר, אבוי פאפי", אמר עאבד.

"אז נלך למסעדה אחרת", אמר אבא.

"גם שם אין. לא מוכרים בשר חופשי, הבשר בתלושים", אמר עאבד.

"אז תזמין עוף, דגים צלויים", אמר אבא.

"אין עוף, אין דגים, אין פֶּאָבָא, אין שישליק."

"אז בשביל מה הלכנו למסעדה?"

"בשביל לאכול מה שיש", אמר עאבד. הוא החליף דברים עם המלצרית בעברית, ואמר: "מרק ירקות, סלט..."

"לא רוצים, לא רוצים", קראו נורי ומושי. עאבד התלחש עם המלצרית ואמר בחגיגות: "אם תהיו ילדים טובים, תקבלו דג מיוחד."

"סמֶפּ מְזֶגֶף", מחא מושי כפיים. המלצרית הגישה פרוסות מרובעות של דג מטוגן בקמח. לימים למדנו לקרוא לו דג פֶּלָה.

אם ננעלו

מתוך: ארמנד: נובלה מרוקאית, מאת עוזיאל חזן (1981)

נשאתי את עיניי לשמים. כה טהורים היו ועמוקים [...] יואב [מדריך הנוער] סיפר לי על השואה. על יהודים תמים ויראיי שמיים אשר נשרפו בכבשנים, ועשן נשמותיהם היתמר לשמים אותם עבדו ויראו: אלה נעולים היו! נחרדתי. והרי בעמק של סבי כה פתוחים המה. נזכרתי בחורבן הבית, ובכל מיני קדושים מעונים שחלפו בדפי לימודיי. שמים נעולים! יואב ביקש שאבהיר לו מדוע מבדיל אני בין בשר לבשר, מה טיבה של שחיטה כשרה? מדוע אשא תפילה אל שמיים חתומים? הודע אני כי אין אלוהים? כך אמר לי יואב חמוריהסבר, אשר את משפחתו שכל בשואה, והתקווה יבשה בלבו, ומבטו בארץ, ורַע אין לו בשמיים, אשר פָּבְדו מעליו כנטל, לחצו על ראשו החשוף, האדום מזעם וכאב. באותו טיול לילי, ריחני, קרועים היו השמיים מעל עמק הגלבע, כבעמק של סבי. עצי-האיקליפטוס רשרשו וכוכבים זהרו. לילה מלא אלוהים! לא הבנתי כיצד נאטמו המרומים ואבד אלוהיי. נשאתי רגליי ונסתי אל השדות. קריאתו של יואב נשלחה קטועות לעברי. הלכתי אל הכרמים שמאחורי הכריכה ובכיתי: דבר-מה נקרע בתוכי. היה זה מיתר מאיזה נבל גנוז שניגן בי, שפרט על תפילותיי. חשתי מעין יתמות מאב גדול, איתן, שגלימתו פרוסה הייתה עליי למחסה.

כאן: עין שמר, סוכות תש"י (לע"מ)

שם -
עֶדוּ,
תש"ט
(לע"מ)

זכרון הרחובות

מואיז בן הראש

הם רצו לִשְׁפָּח

ואנחנו

רצינו לזכר

שאלנו על הריחות והם

חִיְכוּ

אחר כך אמרו לנו לְשֵׁם מה לכם

לדעת

שאלנו על הרחובות

על פְּנוֹת

על שְׁמוֹת

והם אמרו לנו

שזה הֶעֱבֵר

אבל השאלות היו ההֶנָּה

הכי רחוף שלנו

הם לא רצו לזכר

ואנחנו

לא רצינו לִשְׁפָּח

נאחזנו בכל מבט מן הזָּכְרוֹן

פְּכַל רחוב בכל סמטה שנחרטה

בִּילְדִים שהיינו

נזכרנו פְּצַבַּע החול

ובריח הקוֹנְכִיּוֹת

במבְּטֵ הַיָּם

באנשים מעטים

במבט חולף של קבצן זקן

נאחזנו פְּדַבְרִים

כי חיינו

היו תלוּיִים בהם

אחזנו פְּרִסְיֵי הַזְּכֵרוֹנוֹת

עד קרנות המזבֶּח

אבל הורינו רצו לִשְׁפָּח

לעולם לא נרע מה הם רצו לִשְׁפָּח

האם את הַזְּכֵרוֹנוֹת העדינים והיפים פל פך

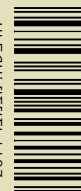
או את זְכָרוֹן המעבר הקֶשֶׁה

הם רצו לִשְׁפָּח

אך לא הצליחו

להשפִּיחַ.

מחיר: 35 ₪
הדפסה: נובמבר 2014

דאגאקוד
0 2220003697 9
222-3697